

χαρά σ' ἐκείνον, ποῦ' μπορεί
ταῦτά τοῦ Μίδα νάχη.

Θέλω σάν τοῦτον νά γενῶ,
κί' ἐν πάσει κατανόξει
νά δέωμαι' σ' ὄν οὐρανὸ
σαμάρα νά μᾶς εἰξη.

Τὸν Βούλγαρο τρομάξετε,
παλιόβλαχους ρημάξετε,
θραῦσιν δεσμῶν κηρύξετε,
τὰ δόντια παρατρίξετε
καὶ τὸ Παλλάδι εἰξετε,
ποῦ τὸ Κουβέρο χαίρεται,
γυαὶ δὲν ὑποφέρεται...
τὸν τρόπο οἷός τὸν ξέρετε.

Φανήτε πᾶ νὰ τὸ Θεὸ κα' ἴλλο παιδιῶτα
κί' ὄλο πλάφι, βρε παιδιά, γυρεῖτε νά τρώτε,
ἄλλοῦδς εὐθὺς ν' ἀφίνοιε τὴν στρογγύα σας τὴν πρώτη
κί' ἄλλου νά καταφύγειε σάν τὸν Καταφυγίωτη.

Νοέμβρης εἶναι γύρω μας...
γῆδ' πέσ μας, δρε μῆτρο μας,
Μήτσο προνοτοσπάνη,
τί κάνεις μὲ τὴν στάνη ;

Τί νά κάνω ; ... νά ! τάρχη μου μοῦ ξεφεύγουν τὰ σκασιμένα,
ἀν καὶ τῆχω χορτασμένα...
βρε δὲν ἔρχεσθε σ' ἐμένα ;
δὲν ἀκοῖν καὶ τῆγα τοῦγκα
' οὔτου Κορρηάνη πᾶν τὴν στρογγύα.

' Ὁρε Τζώριτζη, πῶς τὰ χάνω !...
δρε Τζώριτζη, τί νά κάνω ;

Τοὺς σφουρίζω, μὰ τοῦ κάνου... σφούριε μοῦ λὲν ἐκεῖνα...
καὶ θαρρεῖς πῶς ἔχουν πείνα ;
' Ἀπὸ χροῖγια περασμένα
τῆχουν κακομαθμένα.

Μόλις ἔπασα προσέθμ
μοῦ ξεφεύγουν τῆγα τοῦγκα...
ἔχω καὶ τὸν κῆρ Ζαφμη,
ποῦ μὲ τρώει μὲ τὴν μογγα.

' Ἀη-Νικόλας' μῆριος,
' μπήκαμ' σ' ὄν χαμῶνα,
κί' ἀκόμη δὲν ἐγύρισε
' σ' τὸ κράτος ἡ Κορῶνα.

Με πόθους καὶ μ' ὄνειρατα λαχάριας μας κρυφῆς
γυρίζει κί' ὄνειρεται Μακεδονία — Κρήτη,
κί' ὁ τῆς Ἀδοτρίας' Ἰωσήφ καθὼς τὸν τῆς Γραφῆς
τῆς κάνει τὸν ἐξηγητὴ καὶ τὸν ὄνειροκρίτη.

Τρέξ' ἡ Πατρις ἡ λατρευτὴ
καὶ τὴν ἀκοῖν οἱ δυνατοί,

κί' ὄλο τῆς λέν : πινακωτή,
εἰ' ἀπὸ τῆλλο μας ταῦτι.

Μὰ κί' ὁ Σουλτάνος ἔγινε τῆς γούτας μας μακίσι,
καὶ τὸν Μπιρῆρη' πᾶσκαμ κί' ἐκείνον τὸν Ποτιέκη,
μὲ λύπην δὲ παρατηρῶ πῶς τοῦτα μας τὰ χροῖγια
δραβαῖουν, φίλοι Βουλευταί, μὲ τόση καταφρόνηα.

Τὸ πρώτον φέγγος ἔδωσε τῆς φωτεινῆς ἐστίας...
ἄχ' ἵποδ' ἐκείνος ὁ καιρὸς τῆς παλαιᾶς ἰστορίας ;
ποῦναι καθένος λήτοσρχος κί' ὁ Τάκος ὁ σατράπης ;
ποῦ κί' ὁ Νταβέλης, βρε παιδιά ; μὰ ποῦ κί' ὁ Κακαράπης ;
' Ὁ χρόνος ἐφθεῖρε κί' ἀτὰ τὰ πατριὰ μας ἦθη
καὶ μὲ ληστεῖαν σήμερα μᾶς ἄρησε συνήθη.

' Ἄλλ' ὄμως παρὰ τίποτα καλὴ κί' αὐτὴ μοῦ φαίνεται,
συμφέρι καὶ κλερονοσιὰς κοπέτογα νά λυμᾶνεται,
τόρμεμφυτον τὸ παλαιὸν ἀρνεῖ νά μὴν ἀλλάξῃ
καὶ μέσ' ὅτῃν ἀναβροχιά καλὸ καὶ τὸ χαλδί.

' Ἄλλ' ὄμως πρὸς τὴν δροσφῆν τοὺς δροφθαμούς μου φέρον
τὴν Σύνδοκ τὴν Ἐστακὸν κηρύττω τὸν πατέρων.

' Ἡ τῶν δικαίων ἀμοιβή,
τοῦ κράτους ἡ παρασκευή,
τὸ φρόνημα τὸ στήχρονον γῆδ' ἡ κροποατριὰ
κί' ἐν γένει τὸ Ρωμᾶϊκο μοῦ δίδει τὴν ἐλπίδα
πῶς οἱ καλοὶ μας Βούλγαροι κᾶν θᾶπτον κᾶν καὶ βράδιον
θᾶλθουν ἀνέλπιστα κί' ἔδδ,
καὶ μὲ χαρὰν θά τοὺς ἰδῶ
νά κάνουν ' Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας εἰς τὸ Στάδιον.

Κί' ἴσως ἐκεῖν' οἱ βάρβαροι νά εἰδουν καμμῆ' μέρα
κί' ἐκείν' τὸ Πανόραμα, ποῦ βροῖονε' ἐκεῖ πέρα,
λαμπρότον ὡς κειμήλιον
τῆς Τεγγῆς τὸ Βασιλείον.
Καὶ τώρα βάζω, βρε παιδιά, μὴ πῆθαμ' ὅτῃ μύθη μου
καὶ πάω γῆδ' τὸ σπῆι μου.

Μὰ καὶ μαρμάραις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὸ Λούβρο τὸ περίφημο, τὸ Λούβρο τὸ γνωστὸ,
τὸ κοσμοετακιστό,
τί μπουναμάδες ἔφερε, τί μπουναμάδες φέρνει!
μακίριος ὅποῦ' μπορεί καὶ πάει καὶ τοὺς πόρους.
Δάμπασις καὶ πολυτέλαιοι, κρυστάλλ' ἀκτινοβόλια,
κί' ἄλλα νομφοτεχνήματα, ποῦ καταλάμπουν ὄλα.
Παρίσι, Δόντρα, Βενετιά, δὲν ἔξερει τίςκα τοῦτο
μὲ τὰ ποικίλα σκεῆθ' του καὶ τὸν ποικίλο πλοῦτο.
ἔβαι τὸ Λούβρο τὸ γνωστὸ, ποῦ γοητεύει πάντα,
κί' ἔχει σπουδαῖαν ἔκπαισιν τοῖς ἐκατὸν τριάντα.
ἔβαι τὸ Λούβρο, Περικιλῆ, κασιθ' τοῦ δραβῆλου,
ποῦ τῆχει Κανελλόπουλος εἰς τὴν ὁδὸν Ἀλόλου.

Τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἡ Βοσπορις ἐκείνη
πασῶν τῶν οἰκωγενεῶν ἀνάγνωμα θά γίνῃ.

Νά μεταφρασεῖς πολέμου Ρωσοεταπαισικῶ
ὅποῦ Πρίντεζη Φραγκίσκου, γλαφυρῶς ἱστορικῶ.